

מז ישבעו עצי יהודה ארזי לבנון אשר נטע: י אשר שם צפרים יקננו

זוהר תהלים

בְּרֵאשִׁית, ב' מְבִרָאשִׁית, ל' מְלַעֲינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל. זְהוּ ל"ב שְׁנֵי. זֶה ל"ב ל"ב (הם) שְׁנַיִם - ס"ד, חֶסֶד שְׁמוֹנֶה לַע"ב, שֶׁהוּא וְיִכְלוּ. הֵם שְׁבַעַה יְמֵי בְּרֵאשִׁית. שְׁמִינֵי מֵהוּ? שְׁבַעַה יְמֵי בְּרֵאשִׁית עִם (בְּרֵאשִׁית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם. זֶה ע"ב בְּחֻשְׁבוֹן בֵּינָן. מֵה זֶה לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמָן? אֱלוֹ שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּנִים - אַרְבַּעַה שֶׁל אַרְיָה, אַרְבַּעַה שֶׁל שׁוֹר אַרְבַּעַה שֶׁל נֶשֶׁר, שֶׁהֵם: מִיכָאֵל אַרְיָה, אַרְבַּע פְּנִים שֶׁלוֹ יְהוֹ"ה. אַרְבַּע פְּנֵי שׁוֹר, וְהוּא גְבֻרִיאֵל, וְהֵם יְהוֹ"ה. אַרְבַּע פְּנֵי נֶשֶׁר, וְהוּא נוֹרִיאֵל, וְהֵם יְהוֹ"ה. וְהֵם מְמַנִּים תַּחַת חֶסֶד פַּח"ד אֲמִ"ת, דְּרָגוֹת שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. וּפְרִשׁוּהָ רַבּוּתֵינוּ, הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה. וְעוֹלָיִם (נְקוּדִים) הָאוֹרוֹת לְחֻשְׁבוֹן יב"ק. וְהֵם מְלַךְ מְלַךְ יְמִלְךָ, יְהוֹ"ה אֱהִי"ה אֲדַנְי"י. סֶךְ הַכֹּל - יב"ק.

אלה הם ששים אלף רבוא של מלאכים שליחים שנבראו ביום השני של בראשית וכלם אש לוהטת

ישבעו עצי ה' (קד, טז): [זוהר ח"ג פ' פנחס דף רע"א רע"א מהימנא: רבי חזיאל פתח, (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. מה כתוב למעלה? ויין ישמח לבב אנוש וגו'. וכי מה זה לזה? אלא כך למדנו, שכתוב מצמיח חציר לבהמה וגו' - וכי שבח לבהמה שיש לה חציר, בא דוד לומר ברוח הקדש? אלא מצמיח חציר - אלה הם ששים אלף רבוא של מלאכים, שליחים, שנבראו ביום השני של בראשית, וכלם אש לוהטת. אלה הם חציר. למה

הללו - די לנו. אמר רבי יהודה, נאה הוא לתינוק זה שלא ידע כל זה, ואני פוחד עליו אם יתקיים בעולם משום זה. אמר רבי יצחק, ולמה? אמר לו, משום שתינוק זה יכול להסתפל במקום שאין רשות לאדם להסתפל בו, ואני פוחד עליו, שעד שלא יגיע לפרקו ישגיח ויסתכל ויענישו אותו. שמע אותו התינוק. אמר, איני פוחד מעניש לעולמים, שהרי בשעה שאבא הסתלק מן העולם, ברח אותי והתפלל עלי, וידעתי שזכות אבי תגן עלי. אמרו לו, ומי הוא אביך? אמר, [אין רבי יהודה] בנו של רב המנונא הזקן. לקחו אותו והרפיכו אותו על כתפיהם שלשה מילין.

ומה יין צריך להיות סתום וחתום שלא יתנסף לעבודה זרה גם כן צריך להיות סתום וחתום סוד התורה וכל סודותיה

ויין ישמח לבב אנוש וגו' (תהלים קד, טז): [זוהר ח"ג פ' פנחס דף רע"א] זֶה יֵין הַתּוֹרָה. שְׁכָךְ עוֹלָה יֵין, כְּחֻשְׁבוֹן סו"ד. וְמֵה יֵין צָרִיךְ לְהִיּוֹת סָתוּם וְחָתוּם שְׁלֵא יִתְנַסֵּף לְעַבּוּדָה זָרָה, גַּם כִּף צָרִיךְ לְהִיּוֹת סָתוּם וְחָתוּם סוּד הַתּוֹרָה, וְכֹל סוּדוּתֶיהָ, וְלֹא מִשְׁקִים אוֹתָם, רַק לִירְאָיו. וְלֹא לְחַנָּם עוֹשִׂים כַּמָּה מַצּוֹת בֵּינָן וּמְבַרְכִים בּוֹ אֵת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלֵינָן יֵשׁ שְׁנֵי גִּנּוּיִם - לְבָן וְאָדָם, דִּין וְרַחֲמִים, וְהֵינּוּ ב' תּוֹסֶפֶת בֵּינָן. כְּמוֹ שׁוֹשְׁנָה לְבָנָה וְאָדָמָה. לְבָן מַצֵּד יְמִין, אָדָם מַצֵּד שְׂמָאל. וְמֵה זֶה לְבַב אָנוּשׁ? לֵב הִיָּה לוֹ לומר! אֵלֶּא שֵׁישׁ לֵב מְסוּר לְלֵב, וְהֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה